

netop til Aldersrentenydere, medens de er afskaaret fra at gaa ud derover. Jeg synes ikke, man kan fastholde denne Begrænsning uden at give mig Ret i, at det er et Tillæg til Aldersrenteloven, et Tillæg, som fuldstændig fraviger det Grundlag, Aldersrenteloven hviler paa. Jeg maa derfor fastholde mine Bemærkninger. I øvrigt skal jeg ikke strides med den højtærede Indenrigsminister om, hvor meget berettiget eller uberettiget der kan være i at lade Kommunerne betale det hele, det er noget, vi bedre kan drøfte i Udvalget.

Henningsen: Den højtærede Indenrigsminister vilde ikke anerkende, at det foreliggende Lovforslag var et Bevis paa, at det radikale Venstre havde Ret i Udvalget angaaende Aldersrenteforslaget, naar vi gjorde opmærksom paa de Fordele, der var ved at lade Kommunerne skønne; den højtærede Indenrigsminister mente endog, at vi fra radikal Side fuldstændig skulde gaa bort fra det frie Skøn fra Kommunalbestyrelsernes Side overfor de daarligst stillede. Til Trods for Ministerens Udtalelse vil jeg vedblivende paastaa, at dette Lovforslag netop gaar ud paa at give Kommunalbestyrelserne Ret til at skønne. Her er jo ikke Tale om et Forslag, hvori Ministeren siger: Alle Aldersrentenydere skal have saa og saa meget. Ministeren bebyrdiger Kommunerne til at give en Brændselshjælp til de Aldersrentenydere, som er daarligst stillede, og saaledes som Forholdene er i Øjeblikket, vilde jeg tro, at en af de bedste Muligheder for at faa en god Aldersrentelov var at gaa mere over til at lade Kommunerne skønne. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen vendte sig ogsaa mod den Tanke, ja, ikke i Øjeblikket, ikke nu i Overgangsperioden, men, siger det ærede Medlem, vi er Modstandere af det frie Skøn; vort Ideal er, at de faste Takster skal være saa høje, at de er tilstrækkelige store til alle Aldersrentenydere. Det er rigtigt, det er Idealet; men saaledes som de politiske Forhold her i Landet i Øjeblikket ligger, tror jeg ikke, det vil være muligt at gennemføre en Aldersrentelov, der har saa høje Takster, at de er tilstrækkelige overalt. Skulde man over hele Linien op til saa høje Takster, at man var sikker paa, at enhver gammel i dette Land fik det nødvendige, tror jeg, vi kom op paa saa store Beløb, at det i den nuværende økonomiske Situation kunde blive vanskeligt baade for Staten og Kommunerne at bære disse Udgifter.

Det er umuligt — det skal ogsaa nok blive erkendt i Fremtiden — saavel for den højtærede Indenrigsminister som for de 15 Mænd, der bliver nedsat af Rigsdagen til at overveje disse Lovforslag, at gennemføre saadanne Takster, at de passer overalt til alle gamle uden Hensyn til, hvor i Danmark de lever, og under Hensyn til den Trang, der er til Stede i de enkelte Familier. De eneste, som virkelig har Betingelse for at skønne over, hvor meget de gamle skal have, er Kommunalbestyrelserne. Et andet Spørgsmaal er saa, om vi fra Regeringens og Rigsdagens Side tør overlade til Kommunalbestyrelserne Landet over at give et Tillæg til Aldersrenten i det Forhold, de mener er passende. Jeg for mit Vedkommende har ikke en saadan Frygt for Kommunalbestyrelsernes Skøn, og skal vi paa det nuværende Tidspunkt, saaledes som Forholdene ligger, faa en Aldersrente, hvorefter ingen af dem, der trænger mest, skal komme til at lide Nød, tror jeg, Vejen er Kommunalbestyrelsernes Skøn. Men jeg anerkender, at det ligger ikke for i dette Forslag; til det foreliggende Lovforslag har jeg tilsagt den højtærede Minister min ubetingede Støtte. Det er kun en Bemærkning i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelser overfor mig.

Indenrigsministeren (Kragh): Det, som det ærede Medlem Hr. Henningsen her tager til Orde for, er i Virkeligheden, at vi vender tilbage til Alderdomsunderstøttelseslovgivningens Princip, det frie Skøn, men vel at mærke med Indførelse af Minimalydelse. Jeg kan ikke dele denne Betragtning, og den høje Rigsdag har heller ikke delt den, da man gik med til Gennemførelse af Aldersrentelovgivningen, som hviler paa et helt andet Princip.

Det i Gaar indbragte socialdemokratiske Lovforslag er der ikke nogen Anledning til at drøfte i Dag, det kommer vi ind paa ved en senere Lejlighed. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen protesterer mod min Udtalelse om, at det ærede Medlem med Hensyn til de Krav, han stiller til en social Lovgivning, havde begyndt ved den gale Ende. Det ærede Medlem siger, at han er begyndt ganske saaledes, som Regeringen er begyndt; det er netop deri det ærede Medlems store Fejlsyn ligger, thi det, som Regeringen begyndte med, var at søge gennemført Skattelove, ved hvilke det fornødne Beløb stilles til Disposition for Statskassen, saa-